

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΗΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΗΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ἄλλ' ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ἘΞΤΕΡΙΚΟΙ: Ἐτησίαι δραχμαὶ 120. Ἐξά-
μηνι δραχ. 65. Τρίμηνη δραχ. 35.

ἘΣΤΕΡΙΚΟΙ: Αἰτήσαντες γράσει διατιμ. 50.
Ἀμερικῆς Δολλάρια 3.—Ἀγγλίας καὶ ἄλλων ἐν γέ-
νη τῶν ἑλλων Κρατῶν σελίνια 10.
Ἐξέμνησι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΜΙΚΟΔΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου 1941 αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην Οὐοῦβάρτου μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐθνομίτου κριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 48ος

Ἀθήναι, 29 Μαρτίου 1941

Ἔτος 68ον.—Ἀριθ. 17

ΔΑΥΪ'Α ΚΡΩΦΟΡΑ

ΜΥΣΤΙΣΤΗΡΙΟΝ ΥΠΟ JOHN BUCHAN

[Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον]

Μετὰ τὸ δεῖπνο, ποὺ τὰ φαγητὰ του προέρχονταν ἀποκλειστικὰ σχεδὸν ἀπὸ τὸ νάχημααλ μου, καθήσα-
με ἔλοι γύρω στὴ φωτιά καπνίζον-
τας καὶ συζητώντας, ἐνῶ οἱ γυναῖκες
καὶ τὰ παιδιά κοιμόνταν στὰ ζεστά
μέσα στ' ἀμάξια. Οἱ Μπόερς αὐτοὶ
ἦταν καλοκάγαθοι καὶ κοινωνικοὶ
ἄνθρωποι, καὶ ἔβαν ἐτοιμασοῦ ἕνα

ζεστό σκιωτσέζικο γκρόγκ για τὸ τσου-
χτερό βραδυὸν κρύο, εἶχαμε γίνεοι οἱ καλὲ-
τεροι φίλοι τοῦ κόσμου. Ἐπάνω στὴν
κουβέντα μὲ ρώτησαν πῶς τὰ περνοῦσα μὲ
τὸν Τζάπ. Πρὶν προ-
φτάσω ἑμῶς νὰ τοὺς ἀπαντήσω, ἔδωσε ὁ
γέρο Καίτζε τὴν ἀ-
πάντησιν γιὰ λογα-
ριασμό μου: *Σκέλ-
λουμ! Σκέλλουμ!* (1)
ἔκανε κουνώντας τὸ
κεφάλι του. Τὸν ρώ-
τησα ἂν εἶχε τίποτε
μαζὶ του, μὰ μοῦ ἀ-
πάντησε μονάχα πῶς
δὲν τοῦ ἄρεσε ποὺ ὁ
Τζάπ βρισκόταν σὲ
τόση μετὰ τοὺς
μαύρους.

Ἀργότερα ἦ ἑμι-
λία στράφηκε στὸ κυ-
νήγι, καὶ ἄκουσα ἐπὶ
ῥωρεσ διάφορα κυνη-
γετικὰ κατορθώματα
στὶς ὄχθες τοῦ Λιμ-
πόπο, στὸ Μοσονα-
λάντ καὶ στὸ Σαμπί.

Ἀκούγοντας τὶς ἱστορίες αὐτές, σκέ-
φθηκα ὅτι οἱ κτηνοτρόφοι αὐτοὶ ἦ-
ταν ἐγκαταστημένοι ἀπὸ πολλὰ χρό-
νια στὸν τόπο καὶ ἴσως νὰ μποροῦ-
σαν νὰ μοῦ δώσουν πλη-
ροφορίες. Τοὺς διηγήθηκα λοιπὸν
μὲ ἄλλες τὶς δυνατὲς λεπτομέρειες
τὴν ἱστορία τοῦ Μεγάλου Μάγου ποὺ
ζοῦσε στὸ Μπέργκ, καὶ ποὺ, καθὼς
τοὺς εἶπα, τὴν εἶχα ἀκούσει στὸ
Ντουρμπάν. Τοὺς ρώτησα ἂν ἤξεραν
τίποτε σχετικὸ, μὰ κούνησαν ἀρνητι-
κὰ τὸ κεφάλι τους. Οἱ ἰθαγενεῖς, μοῦ
εἶπαν, εἶχαν πιά ἐγκαταλείψει τὶς

μαγεῖες· πιδ πολλὸ φοβοῦνται τῶρα
τοὺς χωροφύλακες παρὰ τοὺς μά-
γους. Ἐτοιμάζονταν νὰ μοῦ ποῦν με-
ρικὰ χαρακτηριστικὰ ἀνέκδοτα, ἔβαν
ὁ γέρο Καίτζε ποὺ βαρῦκόουγε τοὺς
ἔκοψε καὶ τοὺς ρώτησε τί εἶχα εἰπεῖ.
— Ναι, εἶπε, ἔβαν τοῦ ἐπανάλα-
βαν τὴν ἐρώτησή μου, ἔχω ἀκούσει
γι' αὐτὸ τὸν Μάγο. Εἶναι στὸ Ρό-
ραντ. Ἐκεῖ μέσα κάθεται κάποιος
διάβολος.

Ἄδύνατο στάθηκε νὰ τὸν κάνω νὰ
μοῦ πῆ περισσότερα. Ἐπέμενε σ' αὐ-
τό, στὸ ὅτι τὸ Ρόραντ βρισκόταν
κάποιος μεγάλος διά-
βολος. Ὁ παππούς του
κι' ὁ πρόπαππὸς του
τὸν εἶχαν δεῖ, κι' αὐ-
τὸς ὁ ἴδιος τὸν εἶχε
ἀκούσει νὰ μουγκρί-
ζῃ μιά μέρα ποὺ εἶχε
πάει κατὰ κείνα τὰ
μέρη νὰ κυνηγήσῃ.
Δὲν θέλησε νὰ πῆ τί-
ποτε περισσότερο, καὶ
πῆγε νὰ κοιμηθῇ.

Τὸ ἄλλο πρωῖ, μό-
λις φτάσαμε κοντὰ
στὸ κράαλ τοῦ Σικι-
τόλα, ἀποχαίρηθησα
τοὺς κτηνοτρόφους, ἀ-
φοῦ τοὺς εἶπα πρῶτα
πῶς ὅ,τι δὴποτε τοὺς
χρειαζόταν ν' ἀγορά-
σουν, θὰ τὸ εὕρισκαν
στὸ Ὀυμβέλδς στὸ φο-
ρητὸ μου μαγαζὶ ἐπὶ
τρεις βδομάδας. Ὑ-
στερα ἐγὼ καὶ οἱ δυὸ
μοῦ μαστόροι τραβή-
ξαμε κατὰ τὸ βορῶ.

Μόλις ἐμείνα μόνος
μου ἔβγαλα τὸ χάρτη
μου, γιὰ νὰ φάξω νὰ
βρῶ τ' ὄνομα ποὺ εἶχε
ἀναφέρει ὁ γέρο Καί-
τζε. Ὁ χάρτης αὐ-
τὸς δὲν ἄξιζε καὶ πολ-

Ἐγὼ πῆγαίνα ἀπὸ δίπλα, καθάλλα στὸ ἀλογό μου.
(Σελ. 126, στ. γ')

1) Κατοργάτης.

λά πράγματα, και τα όνοματά από τις διάφορες τοποθεσίες ήταν βαλμένα στα κουτούρα. Ώστόσο βρήκαν το όνομα Ρόιραντ.

Βρισκόταν σε μια βορεινή προέκταση του Μπέργκ και το είχαν τοποθετήσει εκεί σύμφωνα με τις υποδείξεις κανενός κυνηγού.

Εδώ τώρα πρέπει να κάνω μια μικρή περιγραφή της περιοχής, γιατί είναι απαραίτητη για όσους θέλουν να παρακολουθήσουν αυτή την ιστορία. Η όροσειρά του Μπέργκ έχει κατεύθυνση από το νότο προς το βορρά και από το βουνό αυτό πηγάζουν οι κυριώτεροι ποταμοί που τροφοδοτούν την πεδιάδα.

Αρχίζοντας από το νοτιό και τραβώντας προς τα επάνω οι ποταμοί αυτοί με τη σειρά τους είναι ο Όλιφάντ, ο Μεγάλος Λετάμπα, ή Λετσιτέλα, ο μικρός Λετάμπα και ο μικρός Λαμπόνγκο αυτός που περνάει από το Μπαλουβιλντεμπεστροντάιν. Το μεγαλύτερο όμως απ' όλα τα ποτάμια, εκείνο όπου χύνονται όλα τ' άλλα είναι ο Μεγάλος Λαμπόνγκο, που όταν βγαίνει από τη γη κοντά στο Ούμπελντς είναι κιάλας ποτάμι αρκετά μεγάλο, τροφοδοτούμενο από μια υπόγεια πηγή.

Βορεινά από το Μπαλουβιλντεμπεστροντάιν η όροσειρά συνεχίζεται ίσια καμμιά είκοσαριά μίλλια ακόμη κι' ύστερα στρίβει απότομα προς τ' ανατολικά, όπου ήταν τοποθετημένο στο χάρτη μου το Ρόιραντ.

Μελέτησα προσεκτικά όλες αυτές τις λεπτομέρειες. Ο Μεγάλος Λαμπόνγκο μου έκίνησε ξεχωριστά την περιέργειά μου. Μου φαινόταν πολύ άπιθανο πως ένας τόσο μεγάλος ποταμός είχε την πηγή του χαμηλά στην πεδιάδα κι' έβγαλα το συμπέρασμα πως η πραγματική πηγή του θα βρισκόταν βορειότερα, κατά το βουνό. Το σημείο του βουνού το πλησιέστερο προς το ποτάμι ήταν ακριβώς το Ρόιραντ, καμμιά πενήνταριά μίλλια κατά το βορρά. Σύμφωνα με τα λεγόμενα του γέρου Καίτσε, στο μέρος εκείνο κατοικούσε κάποιος διάβολος σύμφωνα με την αντίληψη της δικής μου, αν ξερενούσε κανείς το Ρόιραντ, το πρώτο πράγμα που θ' ανακάλυπτε θα ήταν ένα ωραίο ποτάμι.

Φθάσαμε στο Ούμπελντς το απόγευμα και τα ζώα μας για να βαλθούμε στη δουλειά. Έβαλα τους δύο Μπέργς να ξεφορτώσουν τα όπλα. Ύστερα θα καθάριζαν το έδαφος για να σκάψουμε τα θεμέλια. Εγώ έντωμεταξύ πήγα στο κράαλ του Σικιτόλα για να ζητήσω εργα-

τες. Διάλεξα μισή δωδεκάδα γερούς μαύρους κι' από το άλλο πρωί έβαλαμε, προστά. Θα χτίζαμε μια απόβλητη χωρισμένη σε δύο διαμερίσματα μ' ένα μικρό παράστημα προορισμένο για τα εργαλεία και τα σκεύη. Τον αρχιτέκτονα τον έκανα εγώ. Στάθηκε πάνω από τους εργάτες όταν έβαζαν τα θεμέλια και όταν ψύχονταν τα πρώτα μέτρα της οικοδομής. Οι Κάφροι του Σικιτόλα αποδείχθηκαν πολύ καλοί χτίστες. Τους αφήσαμε λοιπόν να κάνουν αυτοί την τοιχοποιία, ενώ οι Μπέργς ετοίμαζαν τις ξυλοδεσιές. Τα τούβλα μας εξαντλήθηκαν πολύ γρήγορα και αναγκαστήκαμε να κόψουμε πλίθες στον πηλό του Λαμπόνγκο. Έτσι οι εξωτερικοί τοίχοι που είχαν αρχίσει με κόκκινα τούβλα αποτελειώθηκαν με πράσινα κι' αυτό έδωσε μια παράλληλη και παράξενη όψη στο κτίριο.

Πολύ λίγα πράγματα καταλάβαινα από ξυλουργική και τώρα που είχε πιά τελειώσει η τοιχοποιία και άρχισαν να κάνουν τη σκεπή είχα πολλές ώρες ελεύθερες. Στην αρχή απασχολούσα τις ώρες μου αυτές στο να χ τ μ α α λ, όπου πουλούσα τα εμπόρευμά μου στους Μπέργς. Μα πολύ γρήγορα οι προμήθειές μου σώθηκαν. Για μια στιγμή σκέφθηκα

να γυρίσω πίσω και να πάρω άλλες. Μα ύστερα είπα μέσα μου, πως τώρα ήταν για μένα η καταλληλότερη ευκαιρία να εξερευνησω το Ρόιραντ που οι απόκρυφες πλαγιές του διακρίνονταν καθαρά προς τα βορεινά. Έτσι ένα ωραίο πρωινό έβαλα στο σακκιδιό μου τρόφιμα για μετ' δύο μέρες, πήρα μαζί μου κι' ένα σάκκο ύπνου και ξεκίνησα για το εξερευνητικό ταξίδι μου, αναθέτοντας στον πιό ηλικιωμένο από τους μαστέρους μου τη διεύθυνση της δουλειάς, έγκω εγώ θα έλειπα.

Έκανε πολλή ζέστη καθώς έπροχωρούσα με το άλογο ανάμεσα στο καταπράσινο μπουός. Φόβος κανένα να χαθώ δεν υπήρχε, γιατί το Ρόιραντ υψώνεται κατανικρό μου. Σιγά-σιγά όσο προχωρούσα, μπροστά να διακρίνω τις λεπτομέρειες των βράχων του. Κατά το μεσημέρι είχα κάνει σχεδόν τον μισό δρόμο. Κάθισα ν' αναπαυθώ και πήρα τα κιάλια μου, το αποκαίρειο στήθιο δόρω της μητέρας μου, για να προσπαθήσω ν' ανακαλύψω μ' αυτές την κοιλάδα απ' όπου θα πήγαζε ο Μεγάλος Λαμπόνγκο. Μα καμμιά κοιλάδα, κανένα ίχνος πρασίνου δεν ξεχώριζε πουθενά.

(Ακολουθεί)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΕΟΥΛΗ

ΕΛΛΑΔΑ (*)

Ένα πουλάκι κάθεται σ' ενός κλαριού την άκρη, Τηράει προς την ανατολή, γυρνάει κατά τη δύση Γέρνει τα μάτια χαμηλά στη γη κι' άναμετράει... Ένα, δύο, χίλια άμετρητα κορμάκια ξεπλωμένα Πάνω στο χιόνι το λευκό που ρόδινο έβραφη, Τένα κει κάτω στο γκρεμό, τάλλο σε μια χαράδρα, Τάλλο με πλήθος συνοροφία στού ποταμού τα πλάγια, Κοιμούνται τον άεξύνητο τον ύπνο του θανάτου. Ένα, δύο, χίλια, άμετρητα κορμάκια ξεπλωμένα!.. Πόση όμορφάδα και θροσιά, πόση χαρά και νεότη!.. Πόσες καρδούλες ράγισαν, πόσες ψυχές ματώσαν, Και πόσα δάκρυα άνάβρυσαν σε μάτια πονεμένα, Πού-λαχταρούν, μα δεν μπορούν το τάφο σας να δούν!.. Κάθουμαι εγώ στην όρημιά και σάς μοιρολογώ... Έγώ είμ' ή μάνα, κι' ή άδερφή, κι' ή πολυαγαπημένη!.. Σάφνου σάν κάτι έβρόντηξε κι' ή πλάση έσειστήκε όλη Κι' οι πεθαμένοι έσάλεψαν και το πουλί έταράχτη Κι' ήθε φωνή, βορσιά φωνή μέσ' απ' της γής τα βάθη. «Πάψε, πουλί, τά κλάμματα, πάψε τά μοιρολόγια!.. Σε μάς ταιριάζει το γοργό τραγούδι του θριάμβου!.. «Άς μάθη ή μάνα, κι' ή άδερφή, κι' ή πολυαγαπημένη «Άς μάθουνε τά Σόμπαντα, άς μάθη ό κόσμος όλος, Πώς είν' άθάνατοι όσοι πάν για τη μεγάλη Ίδέα!.. Στόν κάμπο που βρισκόμαστε άνοδον μυρτιές και ρόδα Κι' οι Άρχάγγελοι, τριγύρω μας, μάς πλέκουνε στεφάνια, Ό όργανός είναι άνοιχτός, κι' είναι γιομάτος άσπρα... Και περα εκεί σε μια κορφή στέκει μια νέα σά θάμμα, Λευκότατη κι' άνεγγιχτή, το γέλιο της μάς στέλνει Κι' έχει τά μάτια προς έμάς τόσο γλυκά στραμμένα, Πού άν ήτανε χίλιες φορές στόν κόσμο να βρεθόυμε, Χίλιες θε να πεθαίναμε φορές, γι' αύτήνε πάλι! «Άλλοι τή λένε Λευτεριά, κι' άλλοι τή λένε Έλλάδα!..»

ΜΑΡΙΑ ΦΑΛΑΓΓΑ

(*) Το άπήγγειλε ο κ. Διμ. Βεάκης του Βασιλικού Θεάτρου, από τον Ραδιοφωνικό Σταθμό Άθηνών. (Βλ. και «Άλληλογραφία»).

ΑΘΗΝΑ·Ι·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΝΤΟΥΞ

Αγαπητοί μου,

ΣΤΑ Τίρανα, την πρωτεύουσα της Άλθανίας, τα χιόνια κάποτε έλυσαν. Και σ' ένα βράχο, χιονοσκέπαστο, λέει, από την αρχή σχεδόν του έλέθριου αυτού για τους Ίταλους πολέμου, άποκαλύφθηκε, με πελώρια γράμματα λαξευμένη, ή λέξη Dux (Ντούξ). Είναι το λατινικό, που σημαίνει τον Νταύσε—δηλαδή, άρχηγό—δηλαδή τον Μουσσολίνι. Κι' οι φασιστές που ήταν μαζεμένοι εκεί καταχάρηκαν. Γιατί θεώρησαν καλό οίονό την άποκάλυψη. «Έ, είπαν, τώρα που φάνηκε κι' ο Ντούξ, θα νικήσουμε κι' αυτούς τους παλιο Έλληνες με τά πρόστυχα τσαρούχια και τις βάρβαρες λόγγες, που δεν μάς άφησαν σε χλωρό κλάδι. Τό είπε κι' ο ίδιος: ή άνοιξη είναι δική μας, την άνοιξη θάχουμε τά ρόδα και την νίκη. Και νά, ή άνοιξη ήρθε. Τά χιόνια λιώνουν, τά χαραγμένα σταός βράχους και στοός τοίχους ξεναφάνονται, για να μάς έγκαρδιώνουν και να μάς ενθαρρύνουν. Ζήτω ο Ντούξ!»

Όλα, βλέπετε, οι Ίταλοι φασιστές τά λένε δικά τους. Η άνοιξη δική τους, ή θάλασσα δική τους, ή Άλθανία δική τους, ή Έλλάδα δική τους, ή νίκη δική τους. Άλλά τά πράγματα διαψεύδουν τά όνειρα όλοένα. Τή θάλασσα την έχασαν την Άλθανία τη χάνουν μέρα με την ήμερα δική τους την Έλλάδα δεν την έχασαν και δεν θα την κάμουν ποτέ ή νίκη δεν θέλησε να τους χαμογελάσει ούτε μία φορά, κι' επιτέλους έχασαν και... την άνοιξη. Κι' άς είδαν τον Νταύξ όχι μόνο χαραγμένο στο βράχο, παρά και ζωντανό, όλόσωμο, τον ίδιο. Γιατί, όπως βεβαιώνουν όλοι οι αϊχμάλωτοι που πιάσαμε τελευταία, ο Μουσσολίνι πήγε στην Άλθανία να διευθύνη αυτοπροσώπως τη μεγάλη άνοιξιάτικη επίθεση που εξαπόλυσαν τά στρατεύματά του έναντίον των άχυρών θέσεων που τους είχαμε πάρει, με τον άαντικειμενικό σκοπό να τίς ξαναπάρουν.

Και τό αποτέλεσμα: Τίποτε δεν έκαμε κι' ή Ιταλική άνοιξη—ή Ιταλικότατη, καθώς την είπαν, ή Italianissima—τίποτε δεν έκαμε κι' ή παρουσία του Μουσσολίνι, ούτε σάν Νταύσε, ούτε σάν Νταύξ. Τίς θέσεις μας τίς κρατούμε, τους πήραμε κι' άλλες, ακόμα τρισήμισυ χιλιάδες

αϊχμάλωτοι έπεσαν στα χέρια μας ως σήμερα που σάς γράφω, κυριόσαμε άναρίθμητο πολεμικό όπλικό, και τά δυστυχισμένα Ιταλικά στρατεύματα—όλες εκείνες οι μεραρχίες, τά τάγματα και τά συντάγματα με τά πομπώδη όνόματα—τέβαλαν στα πόδια, και την άνοιξη όπως και τό χειμώνα, κι' έφτασαν πίσω στις γραμμές τους άποδεκατισμένα, συντριμμένα, πανικόβλητα. Άυτό ήταν τό αποτέλεσμα και της μεγάλης άνοιξιάτικης επίθεσης: ή αίώνια φυγή. Και τώρα θυμობμαι την έξυπνότατη παρωδιά ένός παλιού καθαρευουσιάνικου ποιήματος: «Και ήτον— ή γείτων— ξανθή, λευκαχίτων κτλ.» που έκαμε ο κ. Μωραϊτίνης στο «Φανό των Συντακτών»:

Και ήτον
Ο γείτων
Ο Μελανοχίτων,
Στρατός άνικητών
Και πλήσης χαρτίων.
Άλλ' έβλεπες φρίκτων
Πώς μόνος των ήτον
Σκοπός ή φυγή των!

Κι' ο Νταύξ γύρισε στη Ρώμη

άπρακτος. Ο κακόμορος είχε ανάγκη από μια μικρή έστια νίκη, για να σώσει τό γόητρό του και να αναπτρώσει τό πεσιμένο ήθικό του λαού του, αλλά τό πρόστυχο τσαρούχι κι' ή βάρβαρη λόγγη δεν του την έχάρισαν, άν κι' έκαμε τόσο τεράστιες γι' αυτήν θυσίες σε ανθρώπους και σε όπλικό. Ύπερβαίνουν, λένε, τίς σαράντα χιλιάδες οι νεκροί, οι τραυματίες κι' οι αϊχμάλωτοι των τελευταίων ήμερών. Χωριστά τάμέτρητα άεροπλάνα που τους έφριξε ή άγγλική κι' ή έλληνική άεροπορία. Άυτή την πανωλεθρία έχει νάναγγείλη γυρίζοντας στο λαό του ο Μουσσολίνι, ή μάλλον να του την κρόψη κατά τη συνήθειά του. Όσο για τό Dux των Τίρανων, μεθαύριο θα γίνη κι' αυτό έλληνικό ΟΧΙ, όπως τό έχασαν οι δικοί μας σ' ένα άλλο μέρος της Άλθανίας, όπου τό ξεσκέπασε ή άνοιξη: Άυτό ήταν καμμένο με πελώριες πέτρες γκρέμισαν λοιπόν τό D, τό U τό στρογγύλεψαν σε Ο και, κοντά στο Χ, πρόσθεσαν ένα Ι. Κ' έγινε...

Σας άσπάζομαι

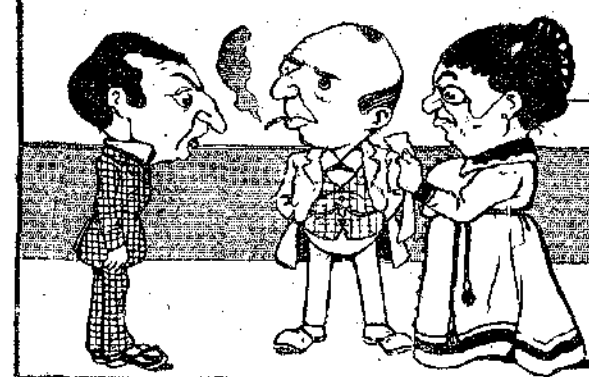
ΦΑΙΔΩΝ

ΚΙ' ΑΛΛΟΣ ΚΟΥΤΟΜΟΓΙΑΣ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

Έμαθα, παιδιά μου, πως λυπηθήκατε που τελείωσε κάπως γρήγορα ο διασκεδαστικός Κουτο-Μικές. Έγώ όμως θυμήθηκα κι' έναν άλλον κουτομόγια, ύπηρετή κι' αυτόν, και, για να μην αρχίζω από σήμερα την ιστορία του.

Τόν έλεγαν Βενιαμίν. Κι' όταν ο κύριος κι' ή κυρία Άρχόντη, που είχαν ένα ωραίο σπίτι στο Κολωνάκι, έμειναν χωρίς ύπηρετή, τους τον έστειλε, συστημένο, ο κύριος Βασίλης, ο μεσίτης.

Ο κύριος κι' ή κυρία Άρχόντη τον βρήκαν καλό. Γιατί είχε σεμνό έξωτερικό—άν και δεν έδειχνε μεγάλη έξυπνάδα—κι' ο μεσίτης τους έβεβαίωσε πως ήτον τίμιο παιδί και «πάρα πολύ πρόθυμο».

Δεν θάχης πολλές δουλειές, του είπαν, γιατί έχουμε και μαμαριέρα και μαγειρίσα. Έσένα σε θέλουμε κυρίως για θυρωρό και για θεληματάρη. Θά νοήνης την πόρτα, όταν χτυπούν, και θα πηγαίνης όπου θα σε στέλνουμε. Θά βοηθής όμως λίγο και στην κουζίνα, στο πλύσιμο των πιατικών, των ποτηριών, των μαχαιροπήρουνων, κι' όταν έχη σίδερο ή Ουρανία, θα στρώνης τό τραπέζι και θα σεβήρης.

Μάλιστα, κύριε, μάλιστα, κυρία, είπε ο Βενιαμίν. Έγώ έξρω απ' όλα. Κι' όπου θα με στέλνουν, θα πηγαίνω τρεχάλα, φθάνει να μου λέτε όνομα, όδο κι' αριθμό.

— Πολύ καλά. Και πόσο θέλεις το μήνα ;
 — Διακόσιες Ελαιόρα στο άλλο σπίτι που ήμουν. Έσεϊς να μου δίνετε τρακόσιες.
 — Και γιατί έμεις τρακόσιες ;
 — Γιατί στο μεταξύ μεγάλησα, έμαθα κι' αξίζω περισσότερο. Τό βρήκαν λογικό, συμφώνησαν για όλα και τόν εκράτησαν.
 (Ακολουθεί)
Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΑΠΟ ΣΤΟΜΑ ΣΕ ΣΤΟΜΑ

ΚΑΤΑΛΑΣ ΚΑΙ ΑΑΣ

Ένας χωρικός που έζησε έδω και πολλά χρόνια, για να κατακίσει λίγα γράμματα, ήταν ο άναγνώστης και ο γραμματικός όλων των συχωριανών του.
 Αυτός τους έδιδάβαζε στο καφενείο φωναχτά την εφημερίδα και τους έγραφε τα γράμματά τους.
 Όσες φορές έτύχαινε διαβάζοντας να ιδεί τυπωμένα τα ψηφία κ.τ.λ.» μή ξέροντας να τα διαβάσει και τ' λοιπά, έλεγε : καταλά !
 Ακόμη, όταν έδιδάβαζε πιστοποιητικό Δημάρχου που είχε έπειτα από τη λέξη ο Δήμαρχος «και ά. έ. ο πάρεδρος», μή γνωρίζοντας να εϊπή : «και άντ' αυτού», έλεγε : ο Δήμαρχος και ά, ά.
 Αυτά γίνηκαν άφορμή να του τα παρατσούκλια οί συχωριανοί του, και να τόν λένε, τότε ο Καταλάς και τότε ο Άάς !

ΠΑΝ. ΔΗΜ. ΣΕΦ.

ΤΙ ΛΕΝ ΟΙ ΝΕΚΡΟΙ ΜΑΣ

— Στο χέμα που κοιμόμαστε, άδελφια, μή αφήστε Βαρβάρα που να πατη. Τη γαλανή Σημάτα μας για πάντα να κρατήστε. Στην άσημλότερη κορφή. Να τη χιαιδέητ' του βουνού και του πελάγου ο μπάτις. Κι' έμεις βαθειά μέσ' απ' τη γή. Ν' άκούμε τό φτερούνημα και τό πλατάγισμά της. Για να χούμε ύπνον έλαφρύ».

ΕΛΙΣΑΒΕΤ ΨΑΡΑ

Από τό βιβλιαράκι «Στά Ψερά της Νέκης» που έγινε στην Αλεξάνδρεια και πουλήθηκε για τή Φανέλλα του Στρατιώτη.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Προφανέντηκε ή Μαρία στή φίλη της Παρασκενή πως τέσσερις φορές τό χρόνο είν' ή δική της ή γιορτή.

Και τής άπάντησε ή άλλη :
 — Και τί είναι τότο που μου λές ; Κάθε βδομάδα έγώ γιορτάζω, πανήντα δυό τόλο φορές !

Συγγραφέας

Ο Λάσκαλος. — Ποιό κλάσμα λέγεται άνάγωγον ;
 Ο Μανητής. — Έκείνο που δέν έχει άνατροφή.
 Έλλάς

ΟΙ ΚΗΔΕΜΟΝΕΣ ΤΗΣ ΝΤΟΥΝΤΟΥΣ

ΜΥΣΤΙΣΤΗΡΙΑ ΥΠΟ JACQUELINE BUCHÉ

[Συνέχεια από τό προηγούμενο]

— Άχ κύρια, άν ξέρατε πόσα ώρατα πράγματα μου πήραν, έκανε ή μικρούλα, που τό πρόσωπό της έλαμπε από χαρά κι' εγνωμοσύνη. Έλάτε να τ' ιδήτε. Σας παρακαλώ, έλάτε !

Επαρρημένη από τη μεγάλη της χαρά, έπιασε με τό χεράκι της τό χέρι του Μάνου και τόν τράβηξε σέ μία κάμαρα που βρισκόταν δίπλα στή δική του και όπου, επάνω στό κρεβάτι, ήταν άπλωμένη ή καινούργια «πρόικα» της. Θέλοντας και μή, ο Μάνος έδειξε όλο του τό θαυμασμό για τ' ώρατα και άπλά φορεματάκια, για τό κομψό πανωφόρι, για τ' άπαύσιμα, για τ' άσπρόρουχα. Με δυσκολία κατάφερε να πείσει τη Δόζια, που δέν εχόρταινε να κοιτάζει τούς θησαυρούς της, να βάλει τό καπέλλάκι της και να πάη μαζί του να δειπνήσουν. Στο τραπέζι ή μικρούλα μιλούσε πιά, αλλά χαριτωμένα, χωρίς να λέη άνεπίστες κι' επιπολαιότητες.

Η παράδοξη άνατροφή που είχε πάρει τής είχε ώριμάσει τό μυαλό της χωρίς να τής χαλάσει τίποτε από την παιδική της άφέλεια και χάρη. Τό σοβαρό ύφος που έπαιρνε τότε τότε ήταν τόσο χαριτωμένο, οί παρατηρήσεις της τόσο έξυπνες και νόστιμες, ώστε όταν τόν καληνύχτισε και πήγε να κοιμηθί, ο Μάνος εϊπε μόνος του χαμογελώντας :

— Μα τ' άκοιτάκια είναι χαριτωμένα πλάσματα. Και καθόλου βαρετά.

Τίναζε τή στάχτη του τσιγάρου του και τό πρόσωπό του έγινε σκεπτικό.

— Χμ ! Να ιδούμε, θα χούνε την ίδια γνώμη και τ' άγριοκάτσια κά μου ;

Σηκώθηκε και κάθησε στό γραφείο κι' άρχισε να γράφη ένα τηλεγράφημα. Τρεις φορές, τότε χαμογελώντας πονηρά και τότε δαγκώνοντας την πένα του με άμμηχανία, έλλαξε τό κείμενο, ώσπου ν' άποφα-

σίσει να του δώσει την όριστική μορφή του και να τό στείλη.

Τό άλλο πρωί πολύ νωρίς, ο Μάνος περνούσε βιαστικός τό χώλλ του ξενοδοχείου, όταν διασταυρώθηκε με τή διευθύντρια, που τόν χαιρέτησε με τό πιό γλυκό χαμόγελό της.

— Κυρία Τάχτ. Κυρία Τάχτ. Μιά στιγμή ! Ακόμη μία συμβουλή σας παρακαλώ. Μου έχετε γίνει άπαραίτητη.

Η άγαθή ξενοδόχα χαμογέλασε με έκανοποίηση.

— Σας παρακαλώ, τί θ' αγοράζετε σεις σ' ένα κοριτσάκι για να περάσει την ώρα του στο ταξίδι και να μήν του φανί βαρετό ;

— Μιά κούκλα, κύρια.

— Όρίστε ! τό ήξερα πως θα μου δίνετε την πιό κατάλληλη συμβουλή ! φώναξε θριαμβευτικά ο Μάνος. Και πού μπορώ να τό αγοράσω αυτό τό . . . αντικείμενο.

— Δυό βήματα παρακάτω, κύρια. Είναι ένα μεγάλο κατάστημα παιχιδιών.

Κατευχαριστημένος ο Μάνος ευχαρίστησε θερμά την κυρία Τάχτ. την παρακάλεσε να μήν ξυπηγήσει τη Δόζια που κοιμόταν ακόμα, και λίγα λεπτά αργότερα βρισκόταν μέσα στό κατάστημα όπου μία πρόθυμη πωλήτρια τόν παρουσίαζε διάφορες κούκλες, τή μια πιό όμορφη απ' την άλλη.

Ο νέος βρισκόταν σέ μεγάλη άμνηχανία, ποιά να διαλέξει !

— Τι λέτε σεις, δεσποινίς, έλεγε διστακτικά. Αδτή ή καστανή μ' άρέσει πολύ, αλλά και ή ξανθή είναι χαριτωμένη.

Ο νέος έγύριζε και ξαναγύριζε τ' άκοιτάκια στά χέρια του συγκρίνοντας τή μια με την άλλη, όταν άκουσε μία βαρεία φωνή από πίσω του να ρωτάη με άγωνία :

— Όστε λοιπόν δέν έχετε ζακετούλες για τ' άκοιτάκια. Τότε δώστε μου πανωφοράκια.

— Σέ θαλασσί ή σέ τριανταφυλλά χρώμα, κύρια ;

— Χμ. Έδώ είναι τό ζήτημα. Οί έγγονές μου ξέχασαν να μου ποδνε.

Ο Μάνος έστριψε τό κεφάλι του και εϊδε ένα σεβάσιμο καθηγητή του Πανεπιστημίου και Ακαδημαϊκό που είχε άλληλογραφία μαζί του.

— Ό, καλημέρα αγαπητέ μου Ροκατέλλ, έκανε ο ήλικιωμένος καθηγητής μόλις τόν αντίκρισε. Πολύ χαιρόμαι που σέ βλέπω γιατί θέλω τή γνώμη σου. Να πάρω τό παλτου-

δάκι τής κούκλας τριανταφυλλί ή γαλάζιο ;

Ο νέος πήρε μ' όλη του τή σοβαρότητα τ' άκοιτάκια, τ' άκοιτάκια στα χέρια του, τ' άκοιτάκια επάνω σέ δυό κούκλες κι' άποτραβήχτηκε δυό-τρία βήματα για να κρίνει την εγτόπωση που έκαναν.

— Τό γαλάζιο είναι πιό λεπτό χρώμα από τό τριανταφυλλί, εϊπε τέλος.

— Ναί, ίσως, αλλά άν ή κούκλα είναι μελαχρουνή ; ρώτησε ο άκαδημαϊκός, σταυρώνοντας τ' άκοιτάκια του πίσω από την πλάτη.

Εαφνικά κι' οί δυό τους, νοιώθοντας πόσο ήταν κομικοί, έβαλαν τ' άγέλια. Οί πωλήτριες τούς μιμήθηκαν. Τέλος έκαναν κι' οί δυό την έκλογή τους και άποαίρετίστηκαν, ο Μάνος κρατώντας κάτω από τή μασγάλη του μία χαριτωμένη κούκλιτσα με άνοιχτά καστανά μαλλιά, και ο άλλος ένα πακετάκι με δυό πανωφοράκια, ένα τριανταφυλλί κι' ένα γαλάζιο, για να είναι βέβαιος πως δέν θα τόν παραπονεθούν οί έγγονές του.

Όταν γύρισε πίσω στό ξενοδοχείο, ο Ροκατέλλ μπήκε πατώντας στίς μύτες τών ποδιών στην κάμαρα τής Δόζιας, όπου ή μικρούλα εξακολουθούσε ακόμα να κοιμάται βαθύτατα. Ακούμπησε έλαφρά έλαφρά τήν κούκλα επάνω στό μαξιλάρι της και γύρισε πίσω στην κάμαρά του, όπου κάθησε και τακτοποιούσε τ' άκοιτάκια του, όταν άκουσε να τόν κτυπούν τήν πόρτα.

— Εμπρός ! έκανε χωρίς να δώσει προσοχή.

Η πόρτα άνοιξε και μπήκε μέσα ή Δόζια, μπερδεύοντας λίγο τ' άπόδια της στό μακρύ της νυκτικό, με τ' άμαγούλα ροδιωμένα από τόν ύπνο κι' από τή συγκίνηση. Τ' άμαγούλα της έλαμπαν σαν από τήν άκράτητη χαρά της.

— Κύρια . . . πήτε μου σ' άλήθεια, κύρια, . . . για μένα είναι αυτό ή ώρατα κούκλιτσα ;

Ο Μάνος στράφηκε έλαφρά και τήν κοίταξε χαμογελώντας.

— Και βέβαια, για ποιόν άλλον ;

— Ό, πόσο χαιρόμαι !

Και τούτη τή φορά, ή μικρούλα όρφανά εδχαρίστησε τό Μάνο με τόν τρόπο που δείχνουν όλα τ' άκοιτάκια τήν εγνωμοσύνη τους, πηδώντας στά γόνατά του κι' άγκαλιάζοντας τον μ' όλη της τήν καρδιά.

— Καλά, καλά, έκανε ο Ροκατέλλ πιό συγκινημένος απ' ό,τι ήθελε να φανί. Και θέλοντας να δώσει τέλος σ' αυτή τήν τρυφερή σκηνή :

— Και πως θα τήν ονομάσουμε τήν κόρη σου ; ρώτησε. Κλεοπάτρα, Ροζαλία ή Διλή ;

Η Δόζια δέν έδίστασε ούτε μία στιγμή :

— Μάνο ! Μάνο ! επανέλαβε ή μικρούλα με τήν άργυρόχρη φωνή της, κουνώντας τό ξανθό κεφαλάκι της.

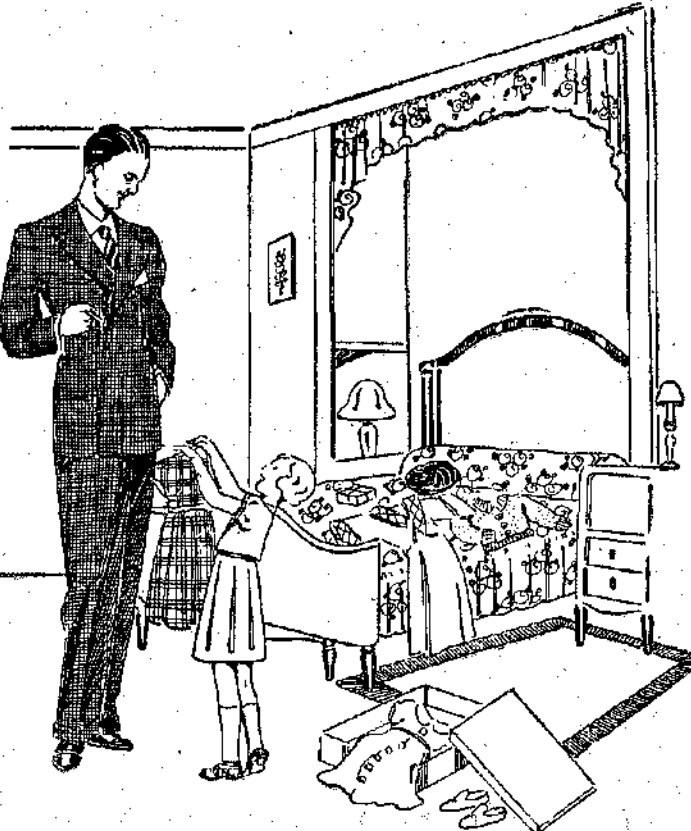
Ο Μάνος τήν άρπαξε άπότομα από τούς ώμους.

— Ξαναπέ' το, ξαναπέ' τό άλλη μία φορά, έκανε με άλλοιωμένη φωνή.

— Μάνο, θεία Μάνο ! εϊπε πάλι τό παιδί με κάποια έκπληξη.

Ο νέος έβγαλε ένα βαθύ άναστεναγμό και, περνώοντας τό χέρι του από τό μέτωπό του, ώσαν να ήθελε να διαίξη μία όπτασία :

— Πήγαίνε, μικρή μου, να ντυθής, εϊπε. Σέ μισή ώρα φεύγουμε.

Θέλοντας και μή ο Μάνος έδειξε όλο του τό θαυμασμό. (Σελ. 132, στ. β').

— Θα τής βγάλω τό δικό σας όνομα, κύρια ! φώναξε άυθόρμητα.

Ο νέος χαμογέλασε κολακευμένος.

— Έμένα με λένε Έμμανουήλ, εϊπε.

— Λοιπόν θα τήν πώ Μανουέλλα, είναι ώραίο όνομα ! Ευχαριστώ, κύρια.

— Δέν πρέπει να με λές «κύρια», τή διώρθωσε ο Ροκατέλλ. Πρέπει να με λές «θείε».

— Ευχαριστώ, θείε Έμμανουήλ !

— Τ' άδελφια μου με φωνάζουν Μάνο.

— Μάνο ! Μάνο ! επανέλαβε ή μικρούλα με τήν άργυρόχρη φωνή της, κουνώντας τό ξανθό κεφαλάκι της.

Ο Μάνος τήν άρπαξε άπότομα από τούς ώμους.

— Ξαναπέ' το, ξαναπέ' τό άλλη μία φορά, έκανε με άλλοιωμένη φωνή.

— Μάνο, θεία Μάνο ! εϊπε πάλι τό παιδί με κάποια έκπληξη.

Ο νέος έβγαλε ένα βαθύ άναστεναγμό και, περνώοντας τό χέρι του από τό μέτωπό του, ώσαν να ήθελε να διαίξη μία όπτασία :

— Πήγαίνε, μικρή μου, να ντυθής, εϊπε. Σέ μισή ώρα φεύγουμε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'

Όπου ή Νεουνοτού κάνει τήν εμφάνισή της.

Οί τρεις νεαροί Ροκατέλλ βρισκόταν σωριασμένοι μάλλον παρά καθισμένοι μέσα στό σαλόνι, όπου είχαν μαζευτεί για να κάνουν συμβούλιο. Ο Βίκτωρ κρατούσε άκόμη στά χέρια του τό τσαλακωμένο τηλεγράφημα του Μάνου που κάθε τόσο τό έβγαζε και τό διάβαζε.

— Τι ιδέα ήταν πάλι τούτη του Μάνου, να περιμαζέψη αυτό τό νιάναρο ! μουρμούρισε ο Ντένης για εϊκοστή φορά.

— Ότι δέν ήταν καλή ιδέα, δέν ήταν καλή ιδέα, έκανε και ή Θεοδώρα που κλωθογύριζε μέσ' στή σάλλα, με τό πρόσχημα πως κάτι έκανε, πραγματικά όμως για να μπορέσει να λάβη μέρος στή συζήτηση. Κορίτσι έδω, στό σπίτι μας ;

Θάνατ' πάνω από διακό-

σια χρόνια που δέν έχει παρουσιαστεί μικρό κορίτσι έδω μέσα.

— Τι μπελάς που μες ήρθε ! Να βάλουμε τώρα μέσ' στό σπίτι μας ένα τσακλοκούδουνο !

— Θα θέλα να ξέρω τί χρώμα θα χούνε τ' άμαλλιά της, έκανε όνειροπόλα ο Γκού.

— Χαρά στό πράγμα ! φώναξαν οί δυό άλλοι έξω φρενών. Και δέν πάει ναύα κ' άκκινια, πράσινα ή θαλασσιά, λίγο μες μέλλει !

— Χαρά στό πράγμα ! φώναξαν οί δυό άλλοι έξω φρενών. Και δέν πάει ναύα κ' άκκινια, πράσινα ή θαλασσιά, λίγο μες μέλλει !

— Χαρά στό πράγμα ! φώναξαν οί δυό άλλοι έξω φρενών. Και δέν πάει ναύα κ' άκκινια, πράσινα ή θαλασσιά, λίγο μες μέλλει !

— Χαρά στό πράγμα ! φώναξαν οί δυό άλλοι έξω φρενών. Και δέν πάει ναύα κ' άκκινια, πράσινα ή θαλασσιά, λίγο μες μέλλει !

— Χαρά στό πράγμα ! φώναξαν οί δυό άλλοι έξω φρενών. Και δέν πάει ναύα κ' άκκινια, πράσινα ή θαλασσιά, λίγο μες μέλλει !

— Χαρά στό πράγμα ! φώναξαν οί δυό άλλοι έξω φρενών. Και δέν πάει ναύα κ' άκκινια, πράσινα ή θαλασσιά, λίγο μες μέλλει !

— Χαρά στό πράγμα ! φώναξαν οί δυό άλλοι έξω φρενών. Και δέν πάει ναύα κ' άκκινια, πράσινα ή θαλασσιά, λίγο μες μέλλει !

— Χαρά στό πράγμα ! φώναξαν οί δυό άλλοι έξω φρενών. Και δέν πάει ναύα κ' άκκινια, πράσινα ή θαλασσιά, λίγο μες μέλλει !

— Χαρά στό πράγμα ! φώναξαν οί δυό άλλοι έξω φρενών. Και δέν πάει ναύα κ' άκκινια, πράσινα ή θαλασσιά, λίγο μες μέλλει !

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

29η ΜΑΡΤΙΟΥ

Ο άγγελος τότε σε σε, θεογεννήτρα ημέρα, πώς τών καλών αιώνα, θές να 'σαι σύ μητέρα.

Τη μιά με κρίνο θροαρες παντού: Χριστιανισμός! Και με ντουφέκι και σπαθί την Άλλη: Έλληνισμός! Δευκή Καμίλια [Α]

Κ Ε Ρ Κ Υ Ρ Α

Κέρκυρα, τί μαγευτική λέξεις. Μιά ατέλειωτη σειρά από πράσινο χρώμα, ένα θαυμάσιο πράσινο, που στο βάθος ενώνεται γλυκά, αρμονικά, με το αίω- νιο γαλάζιο του Κερκυραϊκού ουρανού. Κέρκυρα. Τό όνειρο κάθε περιηγη- τού, μία από τις καλύτερες όμορφιές της άρτιας Ελλάδας μας. Τό νησί ό- που βασιλεύει παντού ό Έλληνισμός και πάλλει άκράτητος ό έθνικός παλμός.

Κέρκυρα. Άρες φρικτής άγωνίας. Άρες του θανάτου και της καταστρο- φής, που σπείρουν δίχως διάκριση μαύ- ρα, όλόμαυρα κοράκια που πετούν πά- νω από τό άνηπαρόπιστο νησί μας.

Κέρκυρα. Η πόλις του μαρτυρίου, τό Φαρό του Ίονίου. Τό νησί που δέ- χτηκε, με τό χαμόγελο στο στόμα, τό προσφερόδη όλοκαύτωμα γιά τήν λευ- τερία.

Παντού έρείπια. Νά, εκεί που άλλοτε ύπήρχε τό ψη- λό σπαί με τό δίκλινα κερμίδια, νά, τώρα εκεί ένας σωρός από έρείπια. Και πάνω στο άσμορα αυτά έρείπια ένα άκαίριαστο ένυστάρι, ένας σκόλος και μία γάτα, οι μόνοι κάτοικοι του σπαιου, κάθονται κοντά - κοντά και κλαυθμηρίζουν πένθιμα. Είναι συγκι- νητικό νά βλέπης κανείς τώρα, πού ή άγάπη έχει ξεριζωθή από τις ανθρώ- πινες καρδιές, δύο ζώα άδελφωμένα στη δυστυχία πάνω στο κατερειπωμένο σπάι τους, νά κλαίνε τό χαμένη τους εδύτητα.

Κτυπάτε, άνανδροι, έμεις θα ύπο- μένομα, αλλά ως πότε; γιατί πολύ γρήγορα θα κληρώσετε άκριβά και τοίς ματηκότες όλες τις έμαοτιές σας!

Ισπότης του Ίονίου [Β]

Ο Ρ Α Μ Α Τ Α

Βλέπω δύο δάκρυα νάροστοαλάζουν σε γόνικα μάγουλα, ένα τρεμάμενο χέ- ρι νά δίνη τήν εβλογία του και τήν εδχί του, τήν περφηφανή λάμψη μιάς ματιάς, τό φτεροδύγραμμα κάποιου λευ-

κού μαντηλιού. Στο καλό, στο καλό! Βλέπω δύο μαγαμένα χείλη νά σι- γοψιθυρίζουν μία προσοχή, δύο μάτια βουρκωμένα νά σηλώνονται παρα- κλητικά σε κάποιο εικόνημα, δύο χέ- ρια πλεγμένα σε δέηση θερμή. Βόηθα τους, Θεέ μου!

Βλέπω λουτάρια νά χύνονται στη μάχη άκράτητα γιά τήν τιμή μιάς γα- λανόλευκης, πού, λίγο πιο πέρα, άνα- τριχιάζει στους ήχους της σάλπιγγας. Λευτερία ή Θάνατος!

Βλέπω ένα κάμπο όμημαμένο, στο- μένο με κορμά άντριά, και μία Νε- ραίδα ντυμένη σε άσπρα νά γέρνει ά- πάνω τους και νά τους στεφανώνη τό χλωμά και ματωμένα μέτωπα, με κάποιο χλωροπράσινο κλωνί. Τιμή και δόξα στα καλληκάρια!

Αϊέν Άριστέειν [Β]

ΤΟ ΠΟΥΛΑΚΙ

Ένα πρωί οάν Ξύπησα, άνοιξε τήν πόρτα ένα υπηρετοϊάκι και ξεφινκά μπήκε ένα πουλάκι μέσα στην κάμαρα. Γι όμορφο πού ήταν! Τό έπιασα, τό χάζιδησα λίγο, και μετά τό άφησα. Κε- λάτδησε χαρούμενο και πέταξε γρήγο- ρα στη φωλιά του.

Όδυσοείας [Γ]

ΤΑ ΓΕΝΕΘΛΙΑ ΤΗΣ ΦΑΝΗΣ

Η μικρούλα Φανή όρθη μπροστά στο παράθυρο παρακολουθεί άδιάφο- ρα τό τρελλό παιχνίδι μερικών παιδιών της γειτονιάς, ένθ το μυαλούδάκι της δουλεύει άδιάκοπα...

Σήμερα έχει τό γενέθλιά της. Μά κανένas δέν θυμήθηκε νά της πη χρό- νια πολλά όπως άλλοτε. Η μαμά μέ- νει τόσο λίγο στο σπάι... Της πιό πολλές όρες της ήμέρας τις περνά στο γραφείο, γιατί ό μπαμπάς λείπει στον πόλεμο.

Στη σκέψη αΐτή τά γαλιανά μάτια της Φανής βουρκώνουν. Πότε άραγε θα ξαναδθ το μπαμπά της; Η μαμά γυρίζει τόσο κουρασμένη τό βράδυ και τόσο χλωμή, πού δέν τολμá νά τήν ρωτήση από φόβο μή τήν στεναχωρέ- ση περισσότερο. Νάχε τουλάχιστον ένα άδερφαίνι νά έπαιζαν μαζί... Τι κα- λά πού δάταν! Ένθ τώρα είναι κα- τδικασμένη νά έχη γιά μόνη συντρο- φιά τή νταντά της τήν κωτά - Μαρμα- ρά, πού όλο άναστενάζει καθώς πλέ- κει κάλτσες γιά τούς στρατιώτες, για- τί τις φεύγουν ή θηλειές.

Η καϊμένη ή νταντά βασανίζεται κι αΐτή με τις φούρες και τό τρεμά- ματα. Δέν βρίσκει πιά καιρό νά της διηγηται εκείνα τά όρατα παραμύθια με τις βασιλοπούλες και τούς νάνους;

Τις κοιλίες της τις βαρέθηκε. Είναι κοιλία κορτεϊ έπτά χρονών. Πηγαίνει σχολείο. Έξορι νά διαβάξη, νά γράφη, νά διηγηται ιστοριόλες. Τί νομίζεις; Έκείνη τή στιγμή τό κοουδούνι χτυ- πά δυνατά. «Ένα δέμα, λέει ό ταχυ- δρόμος, γιά τή δεσποινίδα Φανή Νίκια».

Η μικρή τό άρπάξει, τό άνοίγει γρή- γορα-γρήγορα και βρίσκει έναν χαρι- τωμένο παλιόστο και μία καρτούλα. Τη διαβάξει δυνατά: «Πολυαγαπημέ- νη μου κορούλα, χρόνια πολλά κι εύ- τυχημένα. Ο μπαμπάς σου. Κορυτσά, 24 Νοεμβρίου 1940».

Η Φανή κοιτάζει με έκσταση τό δώρο. Μετά χοροπηδά χαρούμενη. Δέν είναι πιά μόνη· έχει τό γραμματάκι του μπαμπά και τόν παλιόστο πού της χαμογελά με άγάπη.

Έλίκη [Β]

ΕΚΤΑΚΤΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ ΤΟΥ 1941

1. Διαγωνισμός Δευκών Λέξεων.

Στό κείμενο του σημερινού φυλλα- δίου, ό άναντήσετε έδώ κι έκει με- ρικά κενά. Στά κενά αυτά, πού είναι δέκα, λείπουν ισάριθμες λέξεις - από μία στο καθένα - πού πρέπει νά τις μαντέψετε. Κι αυτές τις λέξεις, πού τις λέμε λευκές, θα τις μαντέψετε από τό νόημα, από τό ύφος κι από τό μέ- γεθος του κενού. (Μιά λέξη μπορεί νά ταϊριάζη στο νόημα—π. χ. εδγενικός— αλλά νά μή χωρηί στο κενό, και τότε πρέπει νά βρητε τή συνώνυμη πού χω- ρεί—π. χ. λεπτός ή άβρός).

Η άπάντησή σας πρέπει νά είναι συνταγμένη έτσι:

1.— Στη σελίδα 129, στήλη β, στί- χος (γραμμή, άράδα) 35 («Δαυίδ Κρη- φορδ») λείπει ή λέξη (ός πούμε) καλόςβ.

2.— Στη σελίδα 131, στήλη α, στίχ. 15, («Άθηναϊκή Έπιστολή») λείπει ή λέξη φρονά. Και ούτω καθέξής. (Όταν βρίσκετε δύο ή περισσότερες λέξεις πού νομίζετε πως ταϊριάζουν, μπορείτε νά γράψετε πούτα τήν κατά τήν ιδέα σας πιθανότερη, και δικά της, σε πα- ρένθεση, κι όλες τις άλλες).

Καινού όροι όλων των Έκτάκτων Διαγωνισμών — Δωρεάν λαβαίνουν μέ- ρος οι συνδρομηται και τάδελφια τους πού έχουν ψευδάνυμο έγκερμημένο γιά τό 1941. Με πληρωμή τριών δραχμών οι χωρίς ψευδάνυμο συνδρομηται ή τά- δελφια τους, και πέντε δραχμών οι ά- πλοι άναγνώστες.

Η προθεσμία κάθε Διαγωνισμού εί- ναι δύο μήνες από τήν ήμερα πού προ- κηρύσσεται. Του σημερινού λοιπόν λή- γει τήν 29 Μαΐου.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Άθήνα, 42 δδός Εδρυπίδου τήν 18 Μαρτίου 1941

ΤΟ Σάββατο, 15 Μαρτίου, ό κ. Νικό- λαος Παπαδόπουλος εϊσήλαθε στο νοσοκο- μετο του Έρυθρού Σταυρού γιά θεραπεία. Γι' αυτό τό Διαπλάσπουλα πού έρχουν- ται στο γραφείο μου, δέν τόν βλέπουν στη συνθησιμένη του θέση και λυπώνται πολύ. Εδωχώς ή ασθένειά του δέν είναι σοβαρή κι' ελπίζουμε, σε λίγες ήμέρες, νά βγη καλά. Έίως μάλιστα, δταν θά διαδοξάτε τό φυλλάδιο τούτο, ό κ. Παπαδόπουλος νά είναι στο γραφείο του, στη θέση του, και τά Διαπλάσπουλα, πού έρχονται, νά τόν βλέπουν με χαρά. Πάντος, εύχθήθητε στο Θεό τή γρήγορη άνάρρωσή του, κι' όσοι θέλατε, πηγαίνετε στον Έρυθρό Σταυρό νά τόν ιδήτε, άφού ρωτήσατε πρώτα άν είναι ακόμα έκεί — τηλεφω- νικός — γιά νά μήν κάρτετε άδικα τό δρόμο. Θα τού δώσατε μεγάλη εύχαρι- στηση.

Αυτό έκτάκτως όρατα πατριωτικά ποιή- ματα δημοσιεύονται στο φυλλάδιο τούτο, σαν μεθήορτα τής 25 Μαρτίου. Τό ένα είναι ή «Έλλάδα» τής δ. Μαρίας Φα- λαγγά, «έμπνευσμένο τραγούδι» — όπως τό ειπε στην εισήγησή του ό κ. Βαάκης, δταν τό άπήγγαϊλε από τό Ραδιοφωνικό Σταθμό — «γιατί δείχνει τήν περηφάνεια και τήν άνδρεία τής ελληνικής γυναίκιας ψυχής, πού βολακί τή δύναμη νά μην άνα- λυθή σε δάκρυα μπρός στους ήρωϊκόσ μας νεκρούσ». Τό άλλο, «Τι λέν οι νεκροί μας», είναι τής δ. Έλισσάβετ Ψαρά, πού μένει στην Άλεξάνδρεια. Τι έμπνευσμένο πού είναι κι' αΐτή! Τό πήρα από τό βιβλίον- ράκι με πατριωτικά της ποιήματα, πού τόπωσας έκεί ή ποιήτρια μ' έσοδά της και τό πούλησες γιά τή Φανάλλα του Στρα- τιστή. Δεκάζη λίρες μαζεύτηκαν — μου γράφει — κι' ή πούληση έξακολουθού.

Κατούνη—δ Φιδρ.—εύχαριστώ γιά τά καλά και πραγματικώς όρατογραμμένα λόγια. Τό ίδιο κι' ό κ. Ξ, πού άποταλεί «τό μόνο σου ππόδαιγμα πνευματικής ζωής». Έοσταία.

Αϊμίλια Χοθ—17 Ιαν.—με χαρά διά- βασα νά σου ύστερ' από τόσον καιρό. Σου ένέσχυα και τό νέο ελληνικό ψευδάνυμο, καθώς θα είδες. Γόρισαν οι γονεϊς σου κι' ό άδερφόσ σου;

Μάρθα—22 Φεβρ.—χαίρω πού μπαί- νεις και στην κίνηση κι' εύχαριστώ γιά τά καλά λόγια. Θα είδες τήν έγκριση του ψευδάνυμου σου. Ναι, νάρθης και στο γραφείο μου νά γνωρίσω τήν... όψηλό- τητά σου.

Αισιέ—άχρονολ.—πολύ όραία ή σύνθε- ση σου γιά τό ιστορικό «βχι». Τήν έλαβα άργά, είδечи θά τή δημοσιώσα με τις άλ- λες, πού δημοσιώσα τότε γιά τό θάνατο του Ίωάννου Μεταξά.

Από δθ και κάτω πρέπει νά είμαι πιό σύντομη στις άπάντησεις μου, γιατί έχω γραμματα πολλά και τόπο έλάχιστο.

Ολιμμένη Ίσιπέτη, δ Φ., ναι, ή σκλη- ρή ποίρα δέν θέλησε νά ιδθ τή νίκη πού άϊτόσ έτοίμασε.—Άέσα—Άέσα, 28 Φ., νά έλαθα έλα, χαίρω κι' εύχαριστώ ναι, νά μου γράφης.—Νηρέα, 23 και 26 Φ., δύο μεγάλα όραία γραμματα γιά τό ξεσπά- θυμα εύχαριστώ.—Συρισάνοπουλο, 28 Φ. και β Μ., ναι, τά πράγματα φέτος είναι δύσκολα, αλλά ελπίζω, με τήν άγά- πη σας, νά τά βγάλω πέρα τό ενδιαφέρον σου με συγκινεί.—Ναΐδα, 24 Φ., τά έλα-

θα έλα, αλλά πού τόπος πιά! ό κ. Φ. ό εύχαριστώ πολύ.—Θησαΐ, 23 Φ., χαίρω πού άρχισες και νά μου γράφης κι' ελπίζω νά έξακολουθήσης—εύχαριστώ γιά τά καλά λόγια.—Γραστομομάτα Νεφέδα, 1 Μ., Ε, φυσικό κι' έπόρευο ήταν νά μην κάμομα φέτος άποκηρατικές διασκεδά- σεις' όσ ελπίζουμε τοσ χρόνου...—Άλ- καίς, 28 Φ., νά με βομβαρδίζης όσο σου χνά θέλεις τό κομμάτι σου, δέν θυμολμαι τώρα, αλλά άν ήταν μεγάλο, άσφαλώς άπορρίφθηκε.—Σανθέ Ίκαρε, 27 Φ., ναι, νά μου γράφης ένα γραμμα κάθε δέκα μέρες, και άν θέλεις εύ- χαριστώ και γιά τήν όραία εικόνα.—Φίλαρε, 26 Φ., χαίρω πού έγινες καλά μπράσο σου πού τρώσ τώρα τά χόρτα και τού κ. Φ. δέν τού παραρέσουν, τά τρέφει όμως.—Αχιτάρα τής Λευτεριάς, νάποταθης στο Β.έλισιπώλατο Ι. Α. Κολ- λέρου και Σιας, έδός Σταθίου, και γιά τή «Νέα Έοτία» και γιά τό άπαρχοντα άκο- μα βιβλία του κ. Ξ. Οι τόμοι αυτοί έχουν 120 όρ. δ ένας, και ταχ. όρ. 125.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Άπορρίπονται: «Έάν νάταν χθίς» τής Άλιμνός, «Έτόν κινματογράφο» του Άεπη, «Ό άστατος φόβος μου» τής Μιράνας, Πολύ μεγάλη.—«Άνατολή στην Όλυμπία» του Θαλασσόλυκου, «Χει- μονιάτικα βράδια» του Ίζουνα, «Η έπι- μέλεια» του Μ. Αϊπόταση, «Φθινοπωρι- νό Τραγούδι» του Έ.Φ. Ιδεάδους, «Ε- χουν χάσει τήν έπικαιρότητά τους.—«Μου- σική» τής Μαγ. Φλογέρας, «Γαλήνη» τής Άδρας και δύο ποιήματα του Φόν Μόλτ- κς: Έστέρων άπό πολλές άπόψεις, Θα έξακολουθήσω.

Η Διάπλάσις άσπάζεται τοσ φίλους της: Κόκκινη Γετούλιαν (εύχαριστώ πολύ γιά τό ξεσπάθωμα έλαθα και τό κομμάτι μαζί με τό βιαστικό γραμμα, τό άχρονο- λόγητο) Σιαυροφάνου του 41 (δύο άχρον.—όραία τό δ σκίτσο σου) διστυ- χώς, ύπάρχει ακόμα λόγος νά είναι τό σχολείο κλειστά) Νηρέα (έλαθα και τό από 4 Μαρτ. θά μεταστήσω αΐτά πού μου γράφεις γιά τά Έβσημα' ύπάρχουν κάπου- κάπου και άντιγραμμές Άσκησις, αλλά πολλές μοιάζουν κατά σύμπτωση) Μαγμε- μένο Δεξέρι (έλαθα και τό από 8 Φ., καθώς και τήν άπιταγή, κι' έσττέλασα κομμάτια έχον μαζεύθει τόσο πολλά, όστε πρέπει νά περιμένης) Τρυπισά- κουλο (21 Φ., άνέρκρινά μετά χαρής τό ψευδάνυμο του Ίπποκράτη κι' ελπίζω νά μου γράφη κι' ό ίδιος) Καλότυχο (28 Φ., κι' από τήν Καθάλλα βέβαια μπορείς νά είσαι Διαπλάσπουλο μήπως δέν ύπάρ- χει ταχυδρομείο, νά σου στέλνω τό φύλλο, νά μου γράφης κτλ.;) Ναυτάκι (Φ., εύ- χαριστώ κι' εδθ, έκτος από λίγους συνα- γερμούς, ήσυχία) Ύάκινθος (β Μ., αΐ- τό, καθώς θα είδες, σου άνέκρινα' αλλά μπορείς νά χρησιμοποιής και τό παλιό) Παλιάν Μαϊμουδέσσα (σοσ ένέκρινά τό νέο και τό έβαλα στη Συλλογή σου' τώρα λοιπόν είσαι ή Κοκκινισσοφίτσα)

Άνθος του Άγροϋ (β Μ., θα διαβάσω τό «οικονομικό» κομμάτι ό κ. Φ. εύχα- ριστως θά έβλεπε τό άλλο.) Νεσρχαν (β Μ., λυσοχαροτο έστειλα.) Μεγαλή Παν- τούβακη (20 Φ., τό έστειλα άμέσως) Σαλαμνομάχορ (β Μ., χαίρω γιά δλ' αΐτά πού μου γράφεις κι' εύχαριστώ γιά τις καλές διαθέσεις) Ίφανδών (10 Μ., χαίρω πού δέν με έσχεάς έλαθα και τις λύσεις) Πετρισάν, Κοκκινισσοφίτην, Μόνα Αϊζαν, Α. Αράωνν κτλ. κτλ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ του 29ου Διαγωνισμού Λύσεων. Αι λύσεις του φυλλαδίου τούτου δεκται με- ρες τής 29 Μαΐου.

156. Αεζιγρίφος Τό πρώτο μου έπιφώνημα, Κοντά του ζωο τρομυτικό Κι' ελιρρημ' άριθμητικό. Μ' άντι νά κάτισουν φρόνιμα, Μάς ξαναφέρουν και τό τρία Βασίλισσ' από τήν Περούα. Ηλιας Άνήλιος

157. Μεταγραμματισμός Μά κριαίζεται πολύ Ό μικρούλης μαθητής. Μ' άν μου άλλαξη τό κεφάλι. Και τή λύση σου δέν βούς, Έτσι θά σε πούν οι άλλοι... Κοκκινισσοφίτσα

158. Αναγραμματισμός Μ' έχεις στο πρόσωπο διπλό Μ' άν μάναγραμματίσης. Άφού ένα γραμμα σβύσης, Καταμοίσις μετασηθή. Στο όμα σου, σημάδι άπλό. Ηλιας Άνήλιος

159. ΜάγΑ Δικτυωτόν * * * * * = Πόλις άρχ. τής * * * * * Πελοποννήσου. * * * * * = Ό Παροβατής. * * * * * * * * * * = Έλαφρά άσθένεια. * * * * * * * * * * = Τά κάμνει ή λίμα. * * * * * * * * * * = Δύο λέξεις: ό ό- μοιότατόσ μας και έπιρρημα τόπου. * * * * * * * * * * = Άλκιοσ Μόρας

160. Αεροστιχίς εξ Αναγραμμα- τισμών. Αι κάτωθι λέξεις, αναγραμματίζομε- ναι, άποτελουν άλλας τόσας, των ό- ποιων τάριχιά σχηματίζουν Μούσαν: αΐθια, μήλα, άλγος, λαπίς, Ζιάμ, σά- λος. Νυχτολόλοδοσ

161—162. Ψωτηεντέλιπον και Έλλι- ποσούφανον.

- 1. μλμν — τμρν — αι — εια — ισι — αι — αηα — αι — εια — ισι

ο	επ	επ	η τε
μελ		1	
	επ	επ	

Κοκκινισσοφίτσα Τέλος του 29ου Διαγ. Λύσεων. Από του προσεχούς άρχίζει νέος.

ΛΥΣΕΙΣ

των Πνευμ. Άσκήσεων του φύλλου 2. 9. Άντιλόπη (άντι, λόπη).—10. Μάχη (μά, χη).—11. Φόβος-άφοβος.—12. Βάρ- να-βάρκα.—13.

Ο Κ Ε Α Ν Ι Α 14. ΟΚΤΑΒΙΑΝΟΣ Κ Α Α Ν (κίσα, Τίτος, ΑΙ- Ε Α Β Ε Τ Ι Α μου, Βίας, Ίανός, Α Ε Ρ Π Νίτος, σανίς).—15. Ν Α Τ Ρ Ι Ο Ν Ζούσταρας Δεζιφά- Ι. Ι Ο Ο νος, Κρίδιος θεοίς Α Ν Α Π Ν Ο Η σωτήριον, όπιεσ των πλοζζομίνον.—16. Ό χρυσός σάων του Περικίτους (δ, χρ εις ούς, σον, του περι κλε, ούς).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διά 1 έως 10 τό πολύ λίγεις με άλλα στοι-
χεία δρ. 6, τό μέγιστον ήμηνια. Πέραν τών 10
λέξεων 60 λεπτά ή λίγες με παγία δέ στοιχεία
δρ. 1 και με κεφαλαία δρ. 1, 50. Ο χωριστός
στίχος δρ. 5. Οί μη συνδρομηταί πληρώνουν τό
διπλά. Η προκήρυξη είναι άπαραίτητη.

[ΜΑ' - 504]
ΤΡΑΠΕΖΟΚΟΚΙΝΗΤΟΣ ΦΑΛΑΓΞ. Πα-
ραταίνομαν τών διαγωνισιόν μας
(M-63) μέχρι τέλους Μαΐου.

[ΜΑ' - 505]
Αρωγολόγος εθελείς συνέστης δόσιν
«Ζανχάρως» δι' έλέησειν... άγριο-
φώνους Νίλς. «ΑΝΟΙΚΤΟΚΑΡΑΟΙ»

[ΜΑ' - 506]
Αναμειγνύε νέαν περίοδον δοξάσας!
Ο Έλευθερος Σκοπευτής επα-
νέρχεται στό παλαιό του φουδάνημο:
ΔΟΥΣ ΟΜΗΑΙΓΚΑΝΤΩ

[ΜΑ' - 507]
Οπαδέ Αμερικανισμός, δέν έκανα καλά
τότε που δέν άπήνησα; Μία άκα-
τανόητη άφορηή μάς έκανε άχθροός, ένας
δύλλογος σήμερα μάς συμπυλιώνει.
Δοξή Ομπλιγκαντώ
συλλόγου «ΑΝΟΙΚΤΟΚΑΡΑΟΙ»

[ΜΑ' - 508]
Διαπλάσσομε, εισερχόμενος στό 2ο
χρόνο, χαιρετώ όλους-ες. ΒΑΙΝΕΡ
(Γραμματεΐς Διαπλάσοπαρέας)

[ΜΑ' - 509]
Διαπλάσσομε, πρωτοπαίνοντας σταν
δύθυμο κύκλο σου, σέ χαιρετώ.
Ασπρος Αετός

[ΜΑ' - 510]
Μορφέα κατώρθωσας νά γνωρίσης τό
Συριανόπουλο; ; ; Είσαι φαίνεται
περφημος άνθρωπος!!! Τροιστάνος
ΣΓΑ. «ΑΝΟΙΚΤΟΚΑΡΑΟΙ»

[ΜΑ' - 511]
Δηλώ εις τούς ενδιαφερομένους ότι οδ-
δερμϊαν οχθείν έχω με τόν νδν Ρα-
σπουτιν.
Φιλαναγνώστης
(πρώην Ρασπουτιν)

[ΜΑ' - 512]
Γνωρίσας «Τζόκοϋ», άπονέμω δίπλωμα
... άπερπαλαδοσύνης (τουτίσιν: 6-
περπαλαδοσύνης!) - Συγχαρητήρια...
ΣΚΥΡΙΑΝΟΠΟΥΛΟ

[ΜΑ' - 513]
Επί τη έγγραφη μου εις τήν διάπλα-
σιν, χαιρετήσω όλα τά διαπλάσοπου-
λα. Διαπλάσοπύλας, και έπιθυμώ στανήν
συνεργασίαν μεθ' άλλων. Γενναία Έλλάς

[ΜΑ' - 514]
Διαπλάσοπουλα-ες. Έρχομαι δια πρό-
την φοράν εις τόν διαπλάσσιακό κό-
σμο. Σας χαιρετώ. Στείλατε Μ.Μ. Α)σις
Κα Στεφανοπούλου, Καλλιγιά 35, Αθήνας
(6) δι'
Αμορμιοπούλιαν

[ΜΑ' - 515]
Πρός Μαριάν τήν Μελαγχολικήν, άν
θα ήθελε νάνταλλάξομε κατ' άρ-
χήν τετράδια, 6
Ασπης

[ΜΑ' - 516]
Ροδοβασιλίσα, Ανταγιά, Κόκκινη Γα-
τούλα, Έφρευρέτη. Η γνωριμία σας
με άνθούσας. Δοξασμένο Ναυτόπουλο

[ΜΑ' - 517]
Αχι βάχ! και καύμοι. Αγγελία στε-
ναγμών. Καφές=Σγουρίδου, Έλβιά-
της=Φλώρος, Τριανταφυλλένια=Κόντο-
γλου, Νατς=Μορέττη.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΣΦΡΜΗΣΙΣ

[ΜΑ' - 518]
Διαπλάσσομε! Με τό χέρι στήν καρ-
διά κι' αλάσθητη τήν κρίση: [ΜΑ'
22] Έθνικόν Έθούδες [ΜΑ' 216].
«Νίκη - Έλλάς»

[ΜΑ' - 519]
Τριανταφυλλένιο, Νίγη Έλλάδος.
Παίδ πανεπιστήμιο σέ διδάξε ότι τό
άρασκικόν άρθρον γράφεται με 6 και πε-
ρισπωμένη στήν αιτιατικήν άνικοδ; ; !!!
Δοξασμένο Ναυτόπουλο

[ΜΑ' - 520]
Μέγας πρωτότυπος διαγωνισμός !!!
ΟΙ «ΑΝΟΙΚΤΟΚΑΡΑΟΙ» φιλοδοξούον-
τες νά καταλάβουν τήν πρώτη θέση εις
τήν εγγενή πνευματική έπιλλα, προκη-
ρύσσου διαγωνισμό ζατρισιόν (οπάκι).
Βραβεία 63 έκλεκτά. (κύπελλον, μεταλλ-
λία, βιβλία). Πληροφορία: Νίκου Βασι-
λάκη, Μαριά 76, Αθήνας (2). Δηλώσεις
δενται μέχρι 20 Απριλίου. Δικαίωμα συμ-
μετοχής 10δραχμον.
«ΑΝΟΙΚΤΟΚΑΡΑΟΙ»

[ΜΑ' - 521]
Δοξασμένο Ναυτόπουλο, όποτε πετοόσε
(τρακλίζοντας και παραπαταίντας!)
πρός τήν Δόξαν... ή Συμμαχία; ;
Και βρθηκε τόν θάνατο ή καύμένη! Σκο-
λιά γάρ ήν και άνάντης ή ουρανία οδός!
Λευκοί Αετοί, καλώς ήρθατε.
«ΝΙΚΗ - ΕΛΛΑΣ»

[ΜΑ' - 522]
Αποτελέσματα [Μ' - 376]: Βραβούμοι:
Α Ταυρομάχο, Φόν Μόλις, Νυχτο-
τράγουδο, Καρνάταδα. Έπαινοθύμο: Νίλς,
Ταύρο. Όλους άπερευχαριστούμο.
ΕΘΝΙΚΟΝ ΙΑΕΩΔΕΣ
ΑΠΟΔΑΩΝ ΤΟΥ ΜΠΕΑΒΕΝΤΕΡΕ

[ΜΑ' - 523]
Ανταλλάσσω Μικρά Μυστικά μ' άλλους-ες.
Στείλατε πρώτοι. Σωστή μου διτύ-
θυνοη: Α. Μιχαηλίδην, Όμήρου 64, Νέα
Σμύρνη, Αθήνα.
Βουκαρούϊ

[ΜΑ' - 524]
Εισερχόμενος εις κίνησαν χαιρετώ δια-
πλάσοκοσμον.
Παρατηρητής

[ΜΑ' - 525]
Βουκαρούϊ, Λευκή Καμέλια, Σίφουνα,
Νίλς, Πιστι-Πατριότα, θερμά συγχα-
ρητήρια για έκλογή σας.
ΧΡΥΣΟΠΤΕΡΟΣ ΑΕΤΟΣ - ΕΛΛ. ΘΡΥΛΟΣ
ΣΓΑΛΟΓΟΥ ΑΝΟΙΚΤΟΚΑΡΑΩΝ

[ΜΑ' - 526]
Αλληλογραφή και ανταλλάσσω Μικρά
Μυστικά. Τριανταφυλλένια, Ανώνυμη
Διαπλάσοπούλα, δόξασθε; Γράφατε Ανο-
θύλιαν Σταυροπούλου, Κάνιγγος 11, Α-
θήνας (1).
Παρατηρητής

[ΜΑ' - 527]
Επιθυμούμεν νά γίνουμε μέλη ενός συλ-
λόγου, γράφατε, Α)σις Ι. Μαρκόπου-
λον, Θησέως 101 Χαροκόπου, Καλλιθέαν.
Μικρή Όρειβάτις, Μιμόζα

[ΜΑ' - 528]
Λουδαβινε τό ξέρω ότι δέν είσαι 6
Παπαμακάριος άλλα 6... Ν.Κ.
Τυφλός Ανοικτομάτης
Πρόεδρος «Σταυραστών»

[ΜΑ' - 529]
Θεάματα. Αούληπτες: άργουθ, Ίδεθ-
δες: Είμαι ένοχος, Εανθός Ιππότης:
Μυθιστόρημα Ιππότου.
ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΘΡΥΛΟΣ
ΣΓΑ. «ΑΝΟΙΚΤΟΚΑΡΑΩΝ»

[ΜΑ' - 530]
Οί Αετοί, εμφανιζόμενοι εις τό δια-
πλάσσιακόν στερέωμα, χαιρετώδ 6-
λους-ες, με χαρούμενας κραυγές.
ΑΕΤΟΙ

[ΜΑ' - 531]
Ιθανή, πώς πάει τό... πλέγμα; Σαλω-
νίτσια, τί θαυμασία άπαγγέλλαι Ζάχαρη
και... πρόεδρος! Έλληνικά θρύλε... Τζαζ
μπάντ !!; Στοιχειωμένος Βράχος
Στοιχειωμένο Καράβι

[ΜΑ' - 532]
Ο Έθνικός Παλιός, προσδληθείς υπό
άποκαλυφτίδος, άπέβιασας και έγινα
Ίωάννης Βαρυμποπάτης.
ΤΡΑΠΕΖΙΤΕ τών Αετών

[ΜΑ' - 533]
Εθνικά Παλιά. Μετά τήν λήξιν τής
προθεσμίας ήλαθε ένα χαμωμιάτικο
ντούς.
ΑΕΤΟΣ ΤΩΝ ΘΑΛΑΣΣΩΝ

[ΜΑ' - 534]
Αλληλογραφή, ανταλλάσσω Μικρά Μυ-
στικά με Αγγλομαθείς, Γερμανομα-
θείς και... Έλληνομαθείς βεβαίως. Στεί-
λατε πρώτοι (αχουδρομικός) Διαθύνοης
(MA-422). Σταυροφόρος τοϋ 41
Πρόεδρος «ΔΟΥΚΟΦΟΡΩΝ ΤΗΣ ΠΙΝΑΟΥ»

[ΜΑ' - 535]
Η άγγαλία (MA-388) δέν είναι δική
μου άλλα τοϋ Μάρκου Μπόταρη.
ΑΘΗΝΑΙΟΣ

[ΜΑ' - 536]
Σχοριανόπουλο, Νηρέα: Μπλαουβελ-
ντεμπεσεφαντάϊν! Συναντήθηκα με:
Ένταλδής, Ροδοπέτιλα: Γιατί εδχέε;
Εύχαριστάς.

[ΜΑ' - 537]
ΝΙΑΣ τοϋ «ΠΕΡΙΣΚΟΠΙΟΥ»

[ΜΑ' - 538]
Κόκκινη Γατούλα για τήν γιορτή σου,
δέξου πολλές καρδιόδύγατες εύχού-
λες.
Βασίλισσα τών Ρόδων

[ΜΑ' - 539]
Φαλαγγίται, πήγαίνες κάποτε στοϋ
Παπανικολάου;
Μόνα - Αίζα «Νίκη» Έλλάδος

[ΜΑ' - 540]
Εανθό Ίπποτα είσαι σπουδαίος. Δια-
πλάσοπούλα-ες ανταλλάσσομε μι-
κρά μυστικά. Στείλατε εις διθύθυμον, κύ-
ριον Παύλον Ντόλαν, Καδάαλα 4 Αθήνα,
διά
Αέρα, Αέρα

[ΜΑ' - 541]
Εις όλες τίς δοκιμασμένες Κερκυραϊκές
πατριωτοπούλες μάς στέλλουμο ένα
γλυκό παρηγορητικό φίλημα.
Μεσοκντής - Ανδαλούζα

[ΜΑ' - 542]
Συνεχίζομεν τήν πρώτην σειράν άποκα-
λύψεων. Δεύτερον θυμα, Λουδοβίκος=
Καβουλάκος.
26X ΔΟΥΚΟΦΟΡΟΙ ΤΗΣ ΠΙΝΑΟΥ

[ΜΑ' - 543]
Πρωτοπαίνοντας σταν διαπλάσοκύκλο,
χαιρετώ όλους και αλληλογραφώ.
Γράφατε Δημ. Ζάτταν Σπυρίδωνος Τρι-
κόπη 28, Αθήνα (1)
Λιωτός

[ΜΑ' - 544]
Ζάχαρη, προσφερθέντες προστάται έπι-
ναν άναπάντητοι. Γιατί; Λιωτός

[ΜΑ' - 545]
Κατά σφοδρόν άποκαλυπτικόν βομβαρ-
δισμόν τών όπισθιν έτελέσσαμεν έδλή-
θησαν 63 άπροσεξίας και ένα μέλη
τών «Ασυλληπτων ακιών». Ας μάς συγ-
χαρήσουν οί δοκιμασθέντες.
ΦΑΛΑΓΓΙΤΑΚΙ - ΕΛΛ. ΕΣΦΡΜΗΣΙΣ

[ΜΑ' - 545]
Ραχλή κλαίσομα τά τένα αότης και
Ρούκ ήθελε παρακληθθηναι. Προσκο-
πάκι=Καλτοίκης, Κόκα=Πετρέλη, Φρούτο
=Κεφαλονίτης, Δοξασμένο Ναυτόπουλο=
Κορακίτης, Μελαχροινό Ναυτάκι=Κόν-
τογλου.
ΦΑΛΑΓΓΙΤΑΚΙ